אבדו כבשים. אבדו כבשים אבד הלחם, ואם תמצא לומר תנופה אינה עושה זיקה, הביא לחם וכבשים והונפו ואבד הלחם והביא לחם אחר, אותו הלחם: טעון תנופה או אינו טעון תנופה? אבדו כבשים לא תיבעי לך דודאי בעי תנופה, כי תיבעי לך אבד הלחם, ואליבא דבן ננס לא תיבעי לך דאמר כבשים עיקר, כי תיבעי לך אליבא דר"ע דאמר לחם עיקר מאי? כיון דלחם עיקר בעי תנופה, או דלמא כיון דמתירין דידיה כבשים נינהו לא צריך תנופה? תיקו. אמר ליה אביי לרבא מאי שנא שני כבשים דמקדשי לחם ומעכבי, ומאי שנא שבעה כבשים ופר ואילים דלא מקדשי לחם ולא מעכבי? אמר ליה הואיל והוזקקו זה לזה בתנופה, הרי תודה דלא הוזקקו זה לזה בתנופה ומקדשא ומעכבא! אלא כתודה, מה תודה שלמים אף הכא נמי שלמים. מי דמי התם ליכא זבחים אחריני בהדיה, הכא דאיכא זבחים אחריני בהדיה ליקדשו הני והני! אלא באיל נזיר, מה איל נזיר אע"ג דאיכא זבחים אחריני שלמים הוא דמקדשי, מידי אחרינא לא, הכא נמי לא שנא. והתם מנלן? דתניא ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות מלמד שהסל בא חובה לאיל ושחיטת איל מקדשן, לפיכך שחטו שלא לשמו לא קדש הלחם. תנו רבנן שתי הלחם הבאות בפני עצמן יונפו ותעובר צורתן ויצאו לבית השריפה. מה נפשך: אי לאכילה אתיין ליכלינהו, אי לשריפה אתיין לשרפינהו לאלתר, למה להו עיבור צורה? אמר רבא לעולם לאכילה אתיין, גזירה שמא יזדמנו להן כבשים לשנה הבאה ויאמרו אשתקד לא אכלנו לחם בלא כבשים עכשיו נמי ניכול, ואינהו לא ידעי דאשתקד לא הוו כבשים, אינהו שריין נפשייהו, השתא דאיכא כבשים, כבשים הוא דשרו להו. ואמר רבה מנא אמינא לה? דתנן א"ר יהודה העיד בן בוכרי ביבנה כל כהן ששוקל אינו חוטא. אמר לו רבן יוחנן בן זכאי לא כי, אלא כל כהן שאינו שוקל חוטא, אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל, הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו הן היאך נאכלין. הני שתי הלחם היכי דמי? אילימא בבאות עם הזבח, אטו תודה ולחמה [מי] לא מגרבי כהנים ואכלי? אלא לאו בבאות בפני עצמן, וקתני היאך הן נאכלין, אלמא לאכילה אתיין. אמר ליה אביי לעולם בבאות עם הזבח, ודקא קשיא לך מתודה ולחמה, לחמי תודה לא איקרו מנחה, שתי הלחם איקרו מנחה, שנא' בהקריבכם מנחה חדשה לה'. רב יוסף אמר לעולם לשריפה אתיין, והיינו טעמא דלא שרפינן, לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט. א"ל אביי מי דמי? התם לאו מצותן בכך, הכא מצותן בכך, לישרפינהו מידי דהוה אפר ושעיר של יום הכיפורים! אלא אמר רב יוסף גזירה שמא יזדמנו להם כבשים לאחר מכאן. א"ל אביי תינח כל זמן הקרבתם, לבתר (הכי) לישרפינהו. מאי תעובר צורתן נמי דקתני, צורת הקרבתם. רבא אמר לאכילה אתיין, וגזירה משום דרבה, ולאו מטעמיה אלא מקרא. ואמר רבא מנא אמינא לה? דכתיב ממושבותיכם תביאו לחם תנופה [ותנ'] בכורים לה', מה בכורים בפני עצמן אף שתי הלחם בפני עצמן, ומינה - מה בכורים לאכילה אף שתי הלחם נמי לאכילה. ת"ר

א) בקלים פ"ה מ"ד לעיל כא: ערכין ד.

מסורת הש"ס

אבדו כבשים לא תיבעי לך דודאי בעי תנופה · בהדי כבשים אחריני ולא דמי לגו תודה וו לחמה דאי אבדה התודה אינו מביא אחרת: **ומאי** שנא שבעה כבשים ופרים ואילים דלא מקדשי ולא מעכבי · אג"ב "מקדשי" נקט "מעכבי" דהא דרשינן לעיל (ד' מה:) שבעה כבשים אע"פ שאין לחם וה"נ לחם אע"פ שאין שבעה כבשים ומיהו בקונטרס פי' דמיבעיא ליה בתר דהוזקקו זה לזה בשחיטה: **לפיכך** שחטו שלא לשמן לא קדש הלחם · ספי הוה ניחא למיתני שחטו לשמן דקדש הלחם אלא אשמעינן אע"ג דאחריני לשמן כשחטו לא קדש הלחם: **שתי** הלחם הבאות בפני עצמן · כמ"ד לחם עיקר: [טז] **לשרפינהו** לאלתר · ואפי' למ"ד (פסחים דף לד:) אפי' פיגול טעון עיבור צורה הכא שאני דמטון בכך: **לפי** שאין שורפין קדשים בי"ט · הוה מצי למיפרך למוצאי יו"ט לאלתר לשרפינהו דמעוטר לא יליף מדמסיק צורת הקרבנן: **צורת** הקרבנן · פירש בקונטרס עד תמיד של בין הערבים מיהו בשמעתא דנתקלקלו הלוים בשיר (ר"ה דף ל:) מפרש דקרבנות ציבור קרבי אחר התמיד והוא עשה דהשלמה לכך נראה לפרש עד הלילה: **מה** ביכורים בפני עצמן · ואפילו הכי אצטריך "לרבי עקיבא יהיו מתחילה ללחם דמעכב כבשים:

עד

תורה אור

כמו סנופס · כבשים האחרים [כמו תנופה] לדברי הכל דמתירין הן ועוד דבהא כתיב תנופה [ו] והניף אותם הכהן: **מאי** שנא שני כבשים · דשלמים דמקדשי לחם כדתניא לקמן בשמעתא (דף מז·) אין מקדשין הלחם אלא בשחיטה: **ומעכבי** · אם הוזקקו זה לזה בשחיטה כדאמר ר' יוחנן לעיל ואפי' לא הוזקקו מעכבי לבן ננס: ז] **הואיל והוזקקו** · שני כבשים ולחם: **והא תודה** ח] **לא הוזקקו** · היא ולחמה לתנופה ביחד: **ומקדשא** · ללחם בשחיטה והיינו דאמרינן "קרבנו על זבח" מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח בפ' התודה (לקמן ד' עח:): **ומעכבא** · דאם אין תודה אין לחם דהא אינן קדושין אלא בשחיטה: **ומשני** שני כבשי עצרת ט] **שלמים** · אבל שבעה כבשים ופרים ואילים עולה נינהו (א)[א] כמו איל נזיר שלמים הוא ומקדש הלחם כדמפרש לקמיה: **לפיכך** · [כ] דשחיטת איל מקדשן שחטיה לאיל שלא לשמו לא קדש הלחם דכתיב זבח שלמים (ג) על סל המצות אם זביחתו לשם שלמים מקדש את הסל ואי לא לא: **הבאות בפני עצמן** · אליבא דרבי עקיבא דאמר כבשים אין מעכבין את הלחם: **תעובר צורתן** · יפסלו בלינה: **אי לאכילה אתיין** · י] דלא בעו מתירין, ליכלינהו: **ואי לשריפה אתיין לשרפינהו לאלתר** · הואיל וזו היא עיקר מצותם: **השתא דאיכא כבשים כו'** · הלכך הואיל וקדשים מעליא נינהו ומשום גזירה הוא דשרפינן להו לא מצי לשורפינהו עד דליפסלו בלינה: **מנא אמינא לה** · דלאכילה אתיין אפי' באין בפני עצמן: **אינו חוטא** · ואע"ג דכתיב (שמות ל) כל העובר על הפקודים והכהנים לא נפקדו אינו חוטא כדפרשינא בפ"ג (לעיל ד' כא:) דמייתו ומסרי להו לציבור: **שאינו שוקל חוטא** · דכל הראוי ליפקד קאמר דהיינו מבן כ' שנה ומעלה יא]: **לעצמן** · להנאתן: **שלנו הן** · אם אנו נותנים שקלים ללשכה נמצאו באין אף משלנו שהרי כל הקרבנות מן הלשכה באין ורבן יוחנן בן זכאי לא דריש "וכל מנחת כהן" אלא במנחה שהכהן מביא יב] בפני עצמו מש"ה יג] חוטא: **אילימא בבאין שתי הלחם עם הזבח** · אמאי קתני היאך הן נאכלין הא ללחמי תודה דמי ותודה ולחמה מי לא מגרבי כהנים ואכלי: **התם** · גבי קדשים הנשרפין לאו מצותן בכך דמעיקרא לאכילה אתו אלא שאירע בהן פסול כגון נותר או טמא הלכך שבקינהו עד החול ושרפינהו להו: **שמא יזדמנו להם כבשים לאחר מכאן**. לאחר שריפת הלחם הלכך מהניק להו שאם יבאו הכבשים יונפו עמהם יד] ואוכלו: **זמן הקרבתן** · עד תמיד של בין הערבים: **לבתר הכי לשרפינהו** · אמאי מהניק להו כל הלילה: **גזירה משום דרבה** · דאמר לעיל גזירה שמא יזדמנו להם כבשים לשנה הבאה ולאו מטעמיה דהוא אמר לעיל מנא אמינא לה טו] (מדתניא) העיד בן בוכרי כו': **ממושבותיכם וגו' בכורים לה'** · הקישן לבכורים: **אף שתי הלחם** · יכולין לבא בפני עצמן:

אין

רבינו גרשום

ואליבא דבן ננס · דאמר כבשים עיקר לא תבעי לך דכיון דהונפו כבשים סגי: כתודה · כלומר ומסקים שבאתת מה תודה שלמים ומעכבי לחם · הכא נמי אף ע"ג דאיכא זבחים אחריני בהדי איל נזיר שלא והאמה: שתי הלחם הבאים בפני עצמן · בשלא היו להם כבשים יתנפו כדי להתיר החדש במקדש: ותעובר צורתן · שיעשה להן לינה ויצאו לבית השריפה: אמר רבא לעולם לאכילה אתיין · ואי לחם שבא בלא כבשים: ואמאי תעובר צורתה ויצא לבית השריפה גזירה שמא יזדמנו להם כבשים לשנה הבאה ולא יחושו להביאם עם הלחם ויאמרו אשתקד כו': לחמי תודה לא איקרו מנחה הלכך ליכא למימר בהו כל מנחת כהן כליל ושריין לפי שאין שורפין קדשים ביום טוב דהכי אמרינן במס' שבת תן לו בקר שני לשריפתו: התם לאו מצותן בכך דמעיקרא לאו לשריפה אתיין: אלא אמר רב יוסף משום הכי לא שרפינן להו לאלתר גזירה שמא יזדמנו כו': תינח דליעכבינהו כל זמן הקרבתם בכל היום שמא יזדמנו: לבתר הכי כיון דלא נזדמנו לישרפינהו בלילה ואמאי צריכי לינה: ולאו מטעמיה דלא מצי למילף לה מהא דתנן העיד בן בוכר אלא מהא דכתיב ממושבותיכם וגו':

[לקמן עה:]

[גירי' ספרון בוכרי]

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואמר רבה: (ב) רש"י ד"ה ומשני וכו' נינהו הס"ד ואח"כ מ"ה מה איל: (ג) ד"ה לפיכך וכו' שלמים לבי על סל:

[שבת כג: וכה:]

גליון הש"ס

גמ' ויצאו לבית השריפה: עי' לקמן דף עד ע"ב:

עין משפט נר מצוה

קי א מיי' פ"ח מהלכות תמידין ומוספין הלכה טו:

קיא ב מיי' פ"ב מהלכות פסה"מ הלכה יח:

קיב ג ד מיי' פ"ח מהל' תמידין ומוספין הל' טז:

קיג ה מיי' פ"ח מהלכות שקלים הלכה ז:[כב] מיי' פ"ט מהל' מעה"ק דין יד:

קיד ו מיי' פ"ט מהל' פסה"מ הל' ה:

שיטה מקובצת

א] ולא מעכבי · ואע"ג דאפיקנא לעיל [מקרא] דשבעה כבשים לא מעכבין את הלחם ואפי' לר"ע דאמר [השני כבשים] לא מעכבי [ללחם] היכא דהוזקקו זה לזה בשחיטה מקדשי ומעכבי ומאי שנא שני כבשים כו' היכא דהוזקקו זה לזה בשחיטה לקדושה ולעכבה: תוס' אחרות: ב] והתם מנלן · דכתיב ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' וא"ת לקמן בפ' התודה מפיק דלחמי תודה מקדשי מקראי אחריני דכתיבי בתודה עצמה ולמה לי תרי קראי ניליף חד מחבריה [דהיכא דאיכא] לחם בהדי זבח שחיטת הזבח מקדשן וי"ל דתודה מאיל נזיר לא אתי דאמינא תודה שלמים נינהו כשאר שלמים דעלמא דלאו לחם אגיד [בית הכי] נמי לא אגיד לחם בזבח כלל להכי צריכי קראי דהתם ואיל נזיר וכבשי עצרת לאו מקראי דתודה גמרינן דהו"א תודה ליכא זבחא אחרינא [בהדייהו אבל] הני דאית בהו זבחא אחרינא בהדייהו לא לקדש בשחיטת השלמים כדאמרי' לעיל להכי צריכי תרוייהו וא"ת מהיכא נפקא לן באיל נזיר [וכבשי עצרת] דשלא לשמן לא מקדש להם בהדייהו ואין לומר משום דכתיב ואת האיל יעשה זבח שלמים על סל המצות דבעינן לשם שלמים על סל [המצות] זה אינו דא"כ הוי צריך האי קרא לגופיה דהיכא מפיק מינה בפרק קמא דזבחים דשינוי בעלים לא עלו לבעלים לשם חובה דאמר התם אשכחן שינוי קודש כו' עד שינוי בעלים הוא איתא דאצטריך לגופיה הכא למימר דשלא לשמן לא קדש הלחם היכא נפקא שינוי בעלים מינה וצריך לומר דשלא לשמן בכבשי עצרת [ואיל נזיר] דלא קדשי הלחם ולפי' מלחמי תודה דכתיב קרא כדאי' לקמן בפרק התודה וכן פירש"י כאן [בדף מ"ז ד"ה] לא קדש הלחם ולא תפס פדיונו כו':

ג] לאחר זמן הקרבתן לישרפינהו פי' בקונטרס אחר תמיד בין הערבים דאמר קרא עלית השלם ולא נהירא דהא קרבן צבור דוחה עשה דהשלמה ונראה לפרש בתר זמן הקרבה לאחר שקיעת החמה דאין מקריבין קרבנות באותן חמשת מילין שקודם לילה מדיוק יכול לשתות דאבתי יום הוא אבל הוא לא צריך ולשרפינהו בלילה כן משמע בפסחים דאין שורפין קדשים בלילה כמו דאין עשה דהשלמה עומד במקום קרבן צבור גבי פעם [אחת] נתקלקלו הלוים בשיר ת"ה חיבת הכי נמחק: ד] דקתני כל זמן הקרבתן רבא אמר לעולם: ה] תיבות אלא מקרא נמחק: ו] תנופה דכתיב: ז] נגם ולר"ע הואיל: ח] תודה דלא: ט] עצרת בתודה מה תודה שלמים ומקדש להם ואף הכא נמי אותה של שלמים מקדשה להם אבל כו' נינהו הס"ד ואח"כ מה"ד מה איל: י] דלא ס"א דאין להן מתירין: יא] ומעלה חשקלו הדרשי' לריב"ז כל העובר בים הכהנים [illegible] ותן התוספות ה' מבן עשרים שנה ומעלה: יב] מביא מביתו: יג] משה"ה אמר: יד] ויאכל תיבת ואוכלו נמחק: טו] לה מדתנן תיבת דתניא נמחק: טז] לישרפינהו לאלתר · לאו דוקא דאין שורפין קדשים ביו"ט אלא לאלתר רוצה לומר במוצאי יו"ט ולמה לי עבור צורה דהיינו לינה עד עמוד השחר · תוס' אחרות:

הגהות צ"ק [א] [illegible] : [ב] סולת וסולת מקדשן :

שלא